

Kaldırım Taşı

– dervisim · 27 Ekim 2012

Geldiği gibi gitmeyi de bilmeliydi çaresiz yaşlarım...

Soluksuzca yazarken seni, kaldırım taşına oturup düşündüğüm ve dinlediğim sokağın sesleri arasında bir gelişin bir gidişin var. Çaresizce uzayan yolların birleştiği kavşaklarda vuslata ermiş bir çiftin mutluluk sirenleri arasında kaybolmak kadar umuda aykırı bir yasin siyahlara bürünmüş göz bebeklerinde kalemimin mürekkebinin donduran bir boşluğa yazılmaya çalışılan idamlık sevdam var...

Gözlerinde kaybettiğim...

Kaldırım taşının merhametsiz ve buz gibi dokunuşu arasında ürperirken yüreğim, sıcak sıcak simit satan yüzü kir içerisinde bir çocuğun nedensiz tebessümünde bulduğum samimiyetin içimi acıtan gerçekliğinden utanan, bir damla sevginin çıkarsızca verilmediği dünyada tüm acılarıma inat bende güldüm bugün, o çocuğun mütebessim bakışları arasında...

İhtirassız ve sade bir sevgiyle...

Ne de özlemişim sevginin çıkarsızca bir simitle buluştuğu anı. Çayımı alıp ısıtmak için uğraştığım, kalemi bile tutamayacak kadar soğuk ellerimi cebimde gezdirirken notlarını buluyorum her bir dokunuşunda yoldan geçen boş bakışların gözlerimde sana yazılmış şiirlerin... Nedensizce dalıyor ruhum sanki her yerden sen bakıyorsun...

Sen olmadığını bile bile...

Kuruyorum işte hayalini anı defterine satır satır not edilen umudun yavaş yavaş kaybolma sahnelerinden uzak durarak bir an için bile olsa... Bitmek üzere olan bir ömrün daha yirmi yaşında sessizliği seçmiş ,en zayıf noktasında dokunulan ümidin karanlık mahpusunda ışık olmak için bile olsa uzatmadığın ellerini hayal ediyorum işte... Çifte Minareler'den inerken caddenin o kalabalık ve kendinden habersiz çığlıkları arasında yozlaşmaya yüz tutmuş bir gençliğin boş kahkahaları, amaçsız gülüşleri arasında ilerlerken buluyorum kendimi kendimi... Gözlerim telaşlı seni arıyor...

Sen yaktun her zamanki gibi...

Rüzgar şiddetinden yüzümde hissettiğim yanmaların ve aslında olduğum yerde kaldığım ve yine aynı tebessüme kilitlendiğim yeni farkına vardım.... Dostça bir gülüşün nedensizce sana gelişinin bir tiyatrosunu kurdu galiba gözlerim. Çok oluyor zaten bu aralar bu gidip gelmelerim...

İnadına yaşıyorum sanma,ölüme bir an daha yaklaşma niyetiyle alınıyor tüm nefeslerim...

Bilmiyorum nedendir ama yazmak istiyorum bugün buz tutmuş ellerim... Duygularımın kangren olduğu kaldırım taşında donmaya yüz tutmuş mürekkebin adını yazınca çözülüyor acımadan. Biri durdurmalı bu karlar altında erimeye yüz tutmuş ruhu. Çıkmamalı o kelimeler,kışın örtüsü altında kaybolduğu gibi sevdam, gömülmeli o da o örtünün altına...

Palandökenin yalçın kayalarından fırlatılmalı tüm sözcükler, cümlelerin başına sen geldiğin zaman...

Kaldırım taşının buz gibi soğukluğunda buluyorum dostluğu ve sevmeyi aslında tüm zorlukları göze alarak...Kusursuzluğu yıkıp kusurlar arsına sıkıştırıyorum ruhumu dolsuz ve kimsesiz bir mülteci olarak...Hayaller kuruyorum işte simitçi çocuğun hayallerinden hırsızlık yaparak ,mendil satıyorum artık düşlerimde ben ağlayan her göze kanayan her yüreğe ilaç olan...Hayret...

Kelin merhemine döndü benim iş yine galiba...

Bir kaldırım taşı bugün bana yeniden ıstırap libasını giydirmiş... Ne çare...Özlem dolu yalnızlık sitemleriyle... İşte gerçek bu sevgili yokluğunda buz gibi taşlar sarıyor beni, merak etme onlar vefasız değiller senin gibi...